

Carl Olof Rosenius

– flitig och försynt väckelsepredikant

LARSOLOV ERIKSSON

Vad vore Svenska kyrkan i dag utan sina väckelsepredikanter, de som en gång predikade, skrev och vittnade om det mest centrala i kristen tro. Men på många håll är de väckelserörelser som de blev upphov till mer eller mindre förbisedda eller ifrågasatta. Därför kan det vara angeläget att aktualisera dem. En av dessa var Carl Olof Rosenius, vars förkunnelse präglades av förtröstan, av förtrohet med Jesus Kristus, av ett tydligt vittnesbörd om Guds nåd och barmhärtighet och ett betonande av det objektiva, av trons, Ordets och sakramentens realitet.

Om detta skriver här LarsOlov Eriksson, ordförande i Carl Olof Roseniussällskapet, docent i Gamla testamentets exegetik och tidigare rektor för Johannelunds teologiska högskola.

Inledning

Av 1800-talets andliga väckelsegestalter i Sverige är det kanske ingen som haft och har så stort inflytande som Carl Olof Rosenius, möjligen med undantag av Lina Sandell-Berg. Ännu tvåhundra år efter hans födelse kommer texter av honom ut i nya upplagor och några av hans sånger sjungs fortfarande. Ändå

var det ingalunda självklart att det skulle bli så. Han misslyckades med sina studier och avbröt tidigt planerna på att bli präst. Han hade ingen fast tjänst och var länge beroende av understöd från andra för sin försörjning. Han var ingen vältalare som eldade massorna. Han brottades hela sitt liv med depressioner och återkommande vacklande hälsa. Och han